

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 369-1915)

Originalt emne

Aldersrente

Aldersrente i Almindelighed

Uddrag fra byrådsmødet den 13. januar 1916 - side 2

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 369-1915)

Indstilling fra Udvalget for Alderdomsunderstøttelse om at Udvalget bemyndiges til at bevilge de understøttede et tidsbegrænset Tillæg i Henhold til Indenrigsministeriets Cirkulære af 6. Novbr. 1915.

Kjeld Sørensen udtalte, at den stærke Stigning af Prisen for Levnedsmidler, som begyndte straks efter Krigens Udbrud, medførte, at en Del alderdomsunderstøttede havde søgt om Forhøjelse af deres Understøttelse, og at Udvalget havde ydet de gamle Dyrtidstillæg, ikke nogen vis Procentdel af deres Understøttelse, men ret store Tillæg. Disse Tillæg, som man var begyndt at give, før Ministeriets Cirkulære kom, havde naturligvis bevirket en ret stærk Stigning i Udgiften til Alderdomsunderstøttelse. Til Eksempel skulde anføres, at medens denne Udgift den 1. Oktober 1912 var 292404 Kr., var den den 1. Oktober 1915 442458 Kr. og var altsaa i de 3 Aar steget med mere end 50 %. For at vise, hvor meget Dyrtiden indvirkede paa Stigningen, skulde Taleren anføre, at medens Stigningen fra 1911 til 1912 havde været 18816 Kr., havde den fra 1914 til 1915 været 64632 Kr. Naturligvis var der kommet flere alderdomsunderstøttede til, men gennemsnitlig var Understøttelserne dog steget med 25%. I 1912 havde Understøttelsen til enlige Mænd været 244 Kr., i 1915 291 Kr., til enlige Kvinder henholdsvis 214 Kr. og 266 Kr. og til Ægtepar henholdsvis 287 Kr. og 327 Kr. Siden 1. Oktober 1915 var Understøttelserne endda steget ret betydeligt. Da

Ministeriets Cirkulære af 6. Novbr. 1915 kom, enedes Udvalget om vedblivende at følge den hidtil brugte Fremgangsmaade. Naar man desuagtet nu foreslog, at Udvalget fik Bemyndigelse til at give tidsbegrænsede Tillæg, var det, fordi man ønskede at være paa den rigtige Side. Loven om Dyrtidshjælp spændte over et ret stort Omraade. For Pengenes Skyld var det vel ikke nødvendigt at faa Alderdomsunderstøttelsen ind under denne Lov, men det var et Spørgsmaal, om der ikke blev god Brug for Pengene paa andre Omraader, hvis Loven skulde gennemføres efter Hensigten. Udvalgets Forslag tilsigtede da at bringe Udgiften til Alderdomsunderstøttelsen ind under den særlige Beskatning, hvad ellers ikke kunde lade sig gøre, og ifølge Loven skulde den dertil sigtende Beslutning være taget inden 15. Januar. Men Meningen var ellers vedblivende at give ret rundelige Forhøjelser, ikke alene til dem, der søgte derom, men i alle Tilfælde, hvor man mente det nødvendigt. Sluttelig anbefalede Taleren Indstillingen, idet han bemærkede, at det, Ministeriet tilsigtede med Cirkulæret af 6. Novbr. J 915, havde man her allerede udført.

Møller antog, at der med Tidsbegrænsningen mentes Krigens Varighed.

Kjeld Sørensen oplyste, at det i Øjeblikket var Meningen med Tidsbegrænsningen at forstaa Tiden til 1. November. Udvalget ansaa det imidlertid for kedeligt at komme ind paa at give tidsbegrænsede Beløb, da Understøttelserne i det hele taget ikke var store. Hvis man f. Eks. gav et Tillæg paa 10 %, vilde det være ganske umuligt at tage det fra de gamle igen.

Formanden mente, at Begrænsningen gav sig af sig selv, idet Byraadet jo altid kunde tage Bemyndigelsen tilbage. Iøvrigt gjaldt Loven kun for de første 7 Maaneder af Regnskabsaaret 1916-17.

Indstillingen vedtoges.